

„Az üdvösség ajándéka” A bizonyított hazugság

1997. november 12-én írták alá és adták ki *Az üdvösség ajándéka* nevű dokumentumot az evangéliumi felekezetű (protestáns, evangéliumi) és a római katolikus vezetők. Ennek kifejezett szándéka az, hogy az evangéliumi felekezetűek és a római katolikusok „közös hitét” igazolja, továbbá „a Krisztusban testvéreknek ismerjék el egymást.” Mivel az üdvösség ajándéka a Szentírás szerint nem található másban, csak egyedül Jézus Krisztus evangéliumában, e jelen bíráló, ennek fényében kívánja tanulmányozni ezt a dokumentumot.

Római Katolikus Dogma: hiányzása miatt feltűnő

„Az üdvösség ajándéka” című írást 1997. december 8-án közölte a *Christianity Today* folyóirat, melynek vezércikkében Timothy George kijelentette: „elutasítjuk azt az ökumenikus eufóriát, amely azt állítja, hogy az egyházban megteremtendő békéhez vezető út a tanok és a teológia háttérbe szorítását jelenti.... Mi a meggyőződés és nem az alkalmazkodás ökuméniaja mellett kötelezzük el magunkat.”

A római katolikus aláírók nyíltan vallják a dokumentumban, hogy ők „katolikusok, akik tudatosan hűségesek a Katolikus Egyház tanításához.” Mivel a megigazulás tana központi kérdés az üdvösség bibliai gondolatrendszerében, elvárnánk, hogy a dokumentum tartalmazzon valamilyen hivatalos nyilatkozatot e témában a Római Katolikus Egyház (RKE) tanításából is. Miközben ez hiányzik, a dokumentum a RKE átruházott megigazulás tanának elfogadásával fejeződik be.

A protestánsok csatlakoznak Rómához

A dokumentum állítja: „a megigazulás központi szerepet tölt be az üdvösség szentírási bemutatásában, jelentését pedig sokáig vitatták a protestánsok és katolikusok.” Ezután azokat a területeket sorolják fel, amelyekben állítólag egyetértésre jutottak.

Figyelembe kell venni, hogy az evangéliumi protestánsok évszázadokon keresztül a következőt képviselték: a bűnös ember egyedül hit által igazol meg a szent Isten előtt.¹ A megigazulás önmagában egy jogi kijelentő aktus, amit egyedül Isten gyakorolhat. Ez által leszögezi, hogy egyedül Krisztuson keresztül válik tökéletesen igazzá az ember Isten előtt, Aki erkölcsileg tökéletes lény és szent bírója mindenkinek. Isten bírói döntése ez esetben semmilyen emberi tényezőt nem vesz figyelembe, hanem egyedül és teljesen Jézus Krisztus igaz életét és áldozatot jelentő halálát; mivel Ő tökéletes életet élt és vállalta a bűnök jogos büntetését a kereszten. Történelmileg, a protestánsok egyetértettek Pál apostollal: „*Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.*” (Róm 4,5)

A Biblia Isten, és nem az ember igazságosságának megjelenését tanítja: „*Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták.*” (Róm 3,21) Az evangélium jó híre abból az isteni kijelentéséből áll, hogy igazságosság nyugszik a hívőkön, tehát tulajdoníttatik nekik. „*Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek.*” (Róm 3,22) Egyedül az Úr Jézus Krisztus lett Isten igazságosságának nyilvánítva, és valóban egyedül Ő ez. Isten a hívőnek csupán tulajdonítja Krisztus igazságosságát. Ez a protestánsok történelmi álláspontja. A Római Katolikus Egyház történelmi dogmaként tanítja, hogy a megigazulás a sákrámentumok által ruházódik át és belső igazságosságból áll, amin keresztül, saját állítása

¹ Lásd a *Westminsteri Hitvallást, 1646; Az 1689-es Baptista Hitvallást; A Philadelphiai Hitvallást, amelyet a Baptista Hitközség fogadott el 1942-ben;* és másokat.

szerint, az ember igazzá válik önmagában. Róma egyháza elítéli az „egyedül hit által” bibliai tanítást. Erre a Tridenti Zsinaton került sor. A RKE jelenlegi dogmája nemcsak fenntartja a Tridenti Zsinat tanítását, hanem kijelenti, hogy minden ilyen zsinat tévedhetetlen.² A Tridenti Zsinat a következő átkokat fogalmazta meg:

„Ha bárki azt állítja, hogy a megigazító hit nem más, mint abba az isteni kegyelembe vetett bizalom, amely Krisztus érdeméért eltörli a bűnt, illetve eme bizalom által igazulunk meg: legyen átkozott.”³

„Ha bárki azt állítja, hogy az Új Törvény említett sákrámentumain keresztül nem **közvetítődik** kegyelem az elvégzett munka által [ex opere operato], hanem az isteni ígéretbe vetett hit elégséges a kegyelemben való részesüléshez: legyen átkozott.”⁴

Teljesen logikus Róma indoka az ilyen átok kimondására, mivel nem akarja saját privilégiumát elveszíteni. Számára a megigazulás nem Isten közvetlen kijelentése, és nem egyedül hit által adatik; ellenkezőleg, tanítása szerint a kegyelem az ő sákrámentumain keresztül közvetítődik. Így tehát helyet szorít magának, mint szükséges eszköznek, mely által belső igazságosság adatik. Róma a következőket tanítja: „A megigazulást Krisztus szenvedése érdemelte ki, és a keresztség biztosítja számunkra.”⁵

A 450 évvel ezelőtt világosan megfogalmazott tanítás, miszerint a sákrámentumok fizikai közvetítése elengedhetetlen az üdvösség elnyeréséhez, kiemelten jelenik meg ma is Róma tanításában: „Az Egyház tanítja, hogy az Újszövetség szentségei a hívők számára szükségesek az üdvösséghez”⁶ „A megigazulást a hit szentsége, a keresztség közvetíti számunkra. A megigazulás hasonlónak tesz Isten igazságához, Aki irgalmának hatalmával belsőleg igazzá tesz minket.”⁷ Ez az, amit a dokumentumot aláíró római katolikusok hisznek. Ennek tudatában kellett lenniük a dokumentumot aláíró evangéliumi protestánsoknak is, mivel az aláíró katolikusok ezt értik a „katolikusok, akik tudatosan hűségesek a Katolikus Egyház tanításához” kifejezés alatt.

Az ilyen világosság fényében, ez az új ökumenikus dokumentum azzal az igénnyel lép fel, hogy most mindkét fél értsen egyet abban, ami évszázadokon keresztül a protestánsokat és a római katolikusokat megosztotta. A dokumentum így fogalmaz:

„Egyetértünk azzal, hogy a megigazulás nem szerezhető meg semmilyen jó cselekedet vagy saját érdem által; teljes mértékben Isten ajándéka, az Atya pusztá kegyelmessége által ruházza ránk, abból a szeretetből kifolyólag, amellyel felénk fordul Fiában, Aki szenvedett értünk és feltámadt a mi megigazulásunkért. Jézus „a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” (Róm 4,25) A megigazulásban Isten egyedül Krisztus igazságossága alapján nyilvánítja ki, hogy többé nem vagyunk lázadó ellenségei, hanem bocsánatot nyert barátai, és nyilatkozata alapján ez így is van.

Ez az állítás a hagyományos római katolikus tanítást tükrözi, mivel gondos olvasás nyomán rá lehet jönni, hogy a két kulcsmondat mit rejt nyelvtanilag:

... [a megigazulás] teljes mértékben Isten ajándéka, az Atya pusztá kegyelmessége által ruházza [és nem tulajdonítja] ... [a szent Isten] nyilatkozata alapján ez [az átruházott megigazulás] így is van.

² A Katolikus Egyház Katekizmusa. Ezután KEK

³ Henry Denzinger, *The Sources of Catholic Dogma*, ford. Roy J. Deferrari által az *Enchiridion Symbolorum*ból, 13. kiadás (B. Herder Book Co., 1957), #822, 12. kánon

⁴ U.i. #851, 8. kánon. Az idézetekben előforduló kiemelés jelen tanulmány szerzőjétől vannak.

⁵ KEK, §2020

⁶ KEK, §1129

⁷ KEK, §1992

Az „átruházni” kifejezés használata a bibliai „tulajdonítani” helyett, felér a Szentírás tekintélyének mellőzésével a megigazulás kérdésében. Ez azért van, mert a Római levélnek pontosan az a része, amelyet idéznek, világosan tanítja a tulajdonítás vagy jóváírás fogalmát kb. tizenegyszer. Amit pedig a RKE ért az átruházott megigazulás alatt, világosan ki van fejtve dogmájában (lásd az előbbieket). A középkori idők óta, a RKE világosan különbséget tett a tulajdonítás és az isteni kegyelem (mint a lélek egy minősége), átruházásának fogalma között.⁸ A római katolikus aláírók – „katolikusok, akik tudatosan hűségeseek a Katolikus Egyház tanításához” – ismerik ezt a dogmát.

A Bibliában, amely egyáltalán nem említi a megigazulás „átruházását”, állandó téma a hívőnek tulajdonított isteni igazságosság.⁹ Mégis, az évszázadok során a szentírási tények ellenére, Róma tanítása makacsul kitart az átruházott megigazulás mellett, amint jelen tanulmány tárgyát képező jelenlegi dokumentum is ezt egyértelműen igazolja. Az egyedül hit által történő megigazulás bibliai tanításának részleges elferdítését ebben a dokumentumban a RKE „átruházási” terminológiája okozza. Valószínűleg Cassidy bíboros „nagyon aktív támogatása a [dokumentum megszövegezésének] folyamat során”¹⁰ tette lehetővé a katolikus terminológia beillesztését. Ezen beillesztés során, a hívőnek tulajdonított isteni igazságosság bibliai tanítását, a katolikus belső vagy átömlesztett igazságosság hagyományos tanításának rendelték alá. A protestánsok megszokták a tulajdonítás bibliai szavát. Nekik hatalmas megalkuvásnak számít a római katolikus átruházási szóval történő egyetértés, amely azt jelenti, hogy Isten minőségként adja a léleknek az ő kegyelmét.

Newman bíboros híres *via media*-jának beépítése

A kijelentés legijesztőbb része Newman bíboros szövevényes megfogalmazása, amelyet beépítettek és továbbítanak. A dokumentum magáévá tette Newman gondolatát a következő kijelentésben:

„... [a szent Isten] nyilatkozata alapján ez [az átruházott megigazulás] így is van.”

Newman híres *via media*-ja újból életre kelt. Newman tana arról szólt, hogy a teremtés és a megigazulás pontosan egyformák. Amikor Isten megigazít egy személyt, Newman szerint ez olyan, mintha azt parancsolná: „Legyen ez az ember igaz”, amint a teremtéskor parancsolta: „legyen világosság.” Az ilyen tanítás megőrzi a kegyesség látszatát, mivel bibliai példával él. Mégis istenkáromló, mivel tagadja a tulajdonított igazságosság ismételt állítását. A megigazításkor a szent Isten nem beszél parancsoló módban, hanem kijelentő módban. Egy kijelentés egyszerűen egy kijelentés, nem egy művelet vagy folyamat. Newman teológiai polipja lehetővé teszi az egyház szentségeitől való függőséget, hogy valaki beteljen jósággal egy töltőállomáshoz hasonlóan, amelyen keresztül a kegyelem a lélekbe áramlik. Newman szándéka az volt, hogy a megigazulást a megszentelődésbe olvassza és egy csiszolt formában tanítsa tovább a szubjektív igazságosságot, ami egy teológiai ferdeség. Teljesen megdöbbentő látni, hogy vezető protestáns emberek egyetértenek egy ilyen kifinomult csalással.

Azt tanítani, hogy a megigazulás kijelentése át van ruházva, és nem egyszerűen tulajdonítva a hívőnek, egyenértékű az igazság eltorzításával. Hasonlóképpen, azt állítani, hogy „ez [az átruházott megigazulás] így is van”, egy profi csalás.

⁸ Aquinói Tamás, *Summa Theologica*, 2. kötet. Angol fordítás: Great Books of the Western World Series. Fordították az angol dominikánus provincia atyái (Chicago: Encyclopedia Britannica, Inc. 1992) A második rész 1. fele, 110. kérdés, 1. cikkely, 3. kifogás és 2. cikkely, 1. válasz a kifogásra

⁹ Zsolt 32,3; Zsolt 71,15-16; Zsolt 130,3; Ézs 45,24-25; Ézs 54,17; Ézs 61,10; Jer 23,6; Jer 33,16; Jer 51,10; Dán 9,24; Lk 18,14; Róm 1,17; Róm 3,21-22; Róm 4,6; Róm 4,11; Róm 5,18-19; 1Kor 1,30; 2Kor 5,21; Ef 1,6; Kol 2,10; Kol 3,3; 2Pt 1,1 és egyebek.

¹⁰ Előszó az „Üdvösség ajándékához”, *First Things*, 1998. január, 20. o.

Az „átruházott” megigazulás tanítása ugyanaz, akár a farizeusok, akár Róma hangoztatja: *„Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek.”* (Róm 10,3) E dokumentum állításai ugyanazt az ősi eretnekséget ismétlik, miszerint a megigazító igazságosság az emberben található, mivel a dokumentum akarva-akaratlanul, a Sátán azon hazugságát tanítja, hogy olyanná válhattok, mint az Isten.

Ahogy az előbb rámutattunk, ennek az eretnek paragrafusnak még a összefoglalója is teljesen elhibázott, mivel alanya az átruházott megigazulás, úgyhogy az utolsó sor logikus értelme ez: „[a szent Isten] nyilatkozata alapján ez [az átruházott megigazulás] így is van.” De ez a vibráló összefoglalás, minden betűjével a RKE hatalmát visszhangozva: „Róma szólott, az ügy lezárva”. A Szentírásra hangolt értelemmel rendelkezők azonnal „egy másik evangéliumként” fogják fel. Hasonló kifinomultsággal Róma mindig is ezt tanította, a Tridenti Zsinattól kezdve mindmáig. Most pedig az ún. evangéliumi protestánsok csatlakoznak hozzá.

Egy bizonyított hazugság

A bemutató cikk a tizenhatodik században történt megbélyegzésekre utalt. „Új kérdések merülnek fel a tizenhatodik századbeli kölcsönös megbélyegzések státuszáról, beleértve a megigazulás tanával kapcsolatos kérdéseket is”, írta Timothy George. Ez a megjegyzés azt igazolja, hogy nem sikerült felfognia azt a tényt, miszerint az ilyen kérdések nem léteznek a római katolikus számára. Egy lelkiismeretes katolikus, eleve ismeri és engedelmeskedik a RK dogmának. Hasonlóképpen, egy művelt evangéliumi protestánsnak ismernie kellene Róma tanításának tévedéseit. E dokumentum aláírói, azon túl, hogy záptojással dobálták meg őket, sokkal komolyabb következményekkel maradtak, mert akarva-akaratlanul, nyilvánosan igazolták az evangéliummal kapcsolatos egyik hazugságot. Az általuk aláírt dokumentum egyetért az átruházott megigazulás RK tanításával; aláírásukkal megtagadták Krisztus a hívőnek tulajdonított igazságosságának bibliai igazságát és egy hamis evangéliumot karoltak fel.

Nincs egyetértés az evangéliummal kapcsolatosan

A dokumentum vége felé a következő meglepő kijelentéssel találkozunk:

„Miközben örvendünk a felfedezett egységnek és bizakodóak vagyunk az üdvösség ajándékáról szóló alapvető igazságok iránt, amelyeket közösen megerősítettünk, elismerjük, hogy léteznek szükségszerűen összefüggő kérdések, amelyek további sürgős tisztázást követelnek. Ezek között találhatók: a keresztség általi újjászületés értelme, az eukarisztia, a sakramentális kegyelem; a megigazulás nyelvezetének történelmi használata a tulajdonított és megváltoztató, átruházott igazságossággal kapcsolatosan; a megigazulás normatív státusza az összes keresztyén tanra nézve; azon állítás, hogy miközben a megigazulás egyedül hit által van, a hit, amely elfogadja az üdvösséget, nem marad egyedül; az érdem, jutalom, purgatorium és bűnbocsánati búcsú különböző jelentései; Mária kultusza és a szentek támogatása; és az üdvösség lehetősége azoknak, akikhez nem jutott el az evangélium.”

Ez a két hosszú mondat két hamis dolgot is tartalmaz: először, amiről állítják, hogy alapvető igazságok az üdvösség ajándékáról, nem egyéb, mint a RKE közismert belső igazságossága és nem az Úr örök igazságossága, amelyet a hívőnek tulajdonít. Majd, a másodlagos kérdésekként emlegetett pontok, a protestánsok és katolikusok között a megigazulás tana körül meglevő évszázados különbségeknek vellejét és lényegét emelték ki. A

legtöbb tan, amelyet ez a dokumentum „szükségszerűen összefüggő kérdésként” emleget, tagadja a megigazulás bibliai tanát.

A hívők örökkévaló igazságossága

Miközben a tulajdonított és a megváltoztató, átruházott igazságosságot említik, a kettő közötti ellentétet nem veszik tudomásul, hanem ügyes csellel mindkét fogalmat egy kalap alá veszik, mintha ezek csupán egy ártalmatlan kis részletet képeznének, amelyet tisztázni kell. A dokumentum úgy tesz, mintha egyszerűen szóhasználati kérdés lenne az, ami a Bibliában a Krisztus igazságossága és az önigazultság közötti döntő különbség. A Róma által hirdetett belső igazságosságot, mint ami az Isten előtti megigazulás alapja, a Biblia határozottan elítéli. Ily módon a dokumentum „szükségszerűen összefüggő kérdéssé” degradálta „a megigazulás nyelvezetének történelmi használatát, a tulajdonított és a megváltoztató, átruházott igazságossággal kapcsolatosan”.

A kettő közötti bibliai különbség kódosítása vagy lebontása, a lehető legveszélyesebb dolog. A bibliai evangélium fenntartja azt, hogy a megváltozott élet, a hívő Isten előtti megigazulásának következménye, nem pedig oka. Ez egy lényeges kérdés, amelyben Róma kiemeli az embert, mint aki önmagában elnyerheti Isten tetszését, ezzel összetévesztve a megigazulás tanát a megszentelődés tanával. Amint fentebb láthattuk, Róma Egyháza azt tanítja, hogy: „A megigazulást a hit szentsége, a keresztség közvetíti számunkra. A megigazulás hasonlónak tesz Isten igazságához, Aki irgalmának hatalmával belsőleg igazzá tesz minket.”¹¹ Ez a belső igazságosság a sákramentumain keresztül érhető el, tanítja következetesen a RKE: „A legszentebb Szentháromság a megkereszteltnek a megszentelő kegyelmet, a megigazulás kegyelmét adja ...”¹² A RK tan szerint, „a megigazulás kegyelmének” pontos meghatározása a „megszentelő kegyelem”. Ez az átömlésztés (azaz megszentelő kegyelem) teszi kedvessé az embert Isten előtt, állítja a római egyház, és nem Krisztus igazságosságának neki történő tulajdonítása, ahogyan ezt a Szentírás tanítja. Következésképpen Róma állítja: „A megszentelő kegyelem tesz 'Isten előtt kedvesekké’.”¹³ Ez pedig szembeszáll a Krisztusban levő igazságosság jogi státuszáról szóló bibliai tanítással.¹⁴ E fontos tanítás minimalizálása helyett a megigazulást kulcskérdésként kellene kezelni, ennek hiánya viszont tévelygővé teszi a katolicizmust azon a ponton, ahol a Biblia a legpontosabban fogalmaz.

Az evangélium Isten ereje az üdvösségre, amelyről Pál is beszél a Róm 1,16-ban. A 17. vers ezt mondja róla: „*az Istennek igazsága jelentetik ki abban.*” Az ígéretnek megfelelően, maga a szent Isten gondoskodott a bűnből való megigazulás bevezetett munkájáról. Abban nyilvánult meg Isten szeretete Fia, Jézus Krisztus által, hogy az igazságosság ajándéka, amely Krisztus Jézus életébe került, egy bevezetett munka és ingyen ajándék. A megigazulás egyedül Krisztus igazságosságára épül, és a hívőnek van tulajdonítva, akit egyedül Isten helyezett Krisztusba. Ez az igazságosság nem csökkenthető, nem is bővíthető. A hívő Krisztus „örök igazságának”¹⁵ neki való tulajdonítása által igazul meg. Ez a státusz örökre szól. Ezért a hívő bátran hirdetheti Pál apostollal együtt: „*Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.*”¹⁶ Isten elsődleges és legfontosabb célja a tulajdonított igazságossággal a Róm 3,26-ban jelenik meg: „*az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy*

¹¹ KEK, §1992

¹² KEK, §1266

¹³ KEK, §2024

¹⁴ Lásd Ef 1,3-14; Fil 3,8-9; Kol 3,3-4; Róm 3,24; Róm 5,19; Ézs 45,24-25; Zsolt 71,16; Jer 23,6. Lásd a korábbi hosszabb felsorolást is.

¹⁵ Dán 9,24

¹⁶ Róm 8,1

igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.” Ez Isten természetének köszönhető; egyedül Ő igazítja meg azokat, akik hisznek, mivel egyedül Ő szent. A tökéletes törvény fényében, egy bűnös megigazítása az Atya Isten részéről, egy tökéletes életet igényelt volna. Egyedül az Isten-ember, Krisztus Jézus volt képes erre, és Ő ezt meg is tette. Elvégeztetett.

Következésképpen a Biblia újra és újra hangsúlyozza, hogy Isten Krisztus igazságosságát ingyen, azaz egyedül kegyelemből tulajdonítja a hívőnek. Pál apostol a legvilágosabb szavakkal mutatja be a különbséget:

„Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, és találtsam Ő benne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.” (Fil 3,8-9)

És a Gal 2,21-ben:

„Nem törölöm el az Isten kegyelmét; mert ha törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.”

Az 1994-ben kiadott *Katekizmus* előszavában, a RKE bemutatta hivatalos tanítását:

„A Katekizmus harmadik része megmutatja az Isten képmására teremtet ember végső célját: a boldogságot és az utakat, melyeken el lehet hozzá jutni: nevezetesen az Isten Törvényétől és kegyelmétől támogatott helyes és szabad cselekvés által (első szakasz); egy olyan cselekvésmód által, mely megvalósítja a szeretetnek Isten tíz parancsolatában kibontott kettős parancsát (második szakasz).”¹⁷

Ez annyira világos, mintha egy farizeus írta volna: a boldogság eléréséhez [a mennyország boldogsága] megfelelő magatartásra és Isten törvényének megtartására van szükség. A kegyelem, már ahol megemlítik, csupán egy kiegészítő eszköz és nem a szuverén Isten műve. Pontosan ez a különbség: az Isten és nem a saját igazságosságra való alapozás állt az Úr és a farizeusok, Pál és judaisták, a Reformáció és a Római Katolikus Egyház közötti konfliktus középpontjában. Ennek a döntő különbségnek a lekicsinylése roppant súlyos dolog, mivel a tulajdonított igazságosság Krisztus evangéliumának lényeges eleme. A RK tanításban, az ember magaviselete és a törvény betartása képezik a boldogság elérésének útját. Senki sem érheti el ezt a célt, mivel az ember eleve tökéletlen. A Biblia jó híre a bűnös számára ez: *„Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.”* (Róm 4,5) A bibliai megkülönböztetés világosságot hoz a sötétség helyére. A hasonlóság sejtetése nem más, mint a katolicizmus tisztára mosása.

A bűntől való szabadulás a keresztség által

Az „összefüggő kérdések” rovatában, a másodfokú kérdések között (amelyek nem érintik a megigazulást) említésre kerül a keresztség általi újjászületés. Ez a RK tanítás, a keresztség általi újjászületésről, ellenkezik a Szentírással. Róma ezt tanítja: „a keresztség, a sákrámentumok előtt megnyíló kapu, szükséges az üdvösségre ténylegesen vagy legalább szándékban, melynek köszönhetően férfiak és nők megszabadulnak bűneiktől, újjászületnek mint Isten gyermekei...”¹⁸ Róma hivatalosan tanítja azt is, hogy „Az [Római Katolikus] Egyház a keresztségen kívül nem ismer más olyan eszközt, amellyel biztosítani lehet az örök boldogságra való eljutást”¹⁹; hogy „A keresztség által az összes bűnök eltöröltetnek, az eredendő bűn és minden személyes bűn, illetve a bűnökért járó összes büntetés”²⁰; és hogy „A

¹⁷ KEK, §16

¹⁸ *Kánonjog*, 849. kánon (Washington, DC: Canon Law Society of America, 1983)

¹⁹ KEK, §1257

²⁰ KEK, §1263

gyermekkeresztségben különösen is világosan látható az üdvösség kegyelmének teljes ingyenessége. Az Egyház és a szülők megtagadnák a gyermektől az Isten gyermekévé válás fölbecsülhetetlen kegyelmét, ha röviddel a születés után nem gondoskodnának a keresztség kiszolgáltatásáról.”²¹ A Biblia szerint, a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által. (Róm 10,17) Azt hirdetni, hogy az újjászületés a fizikai sákrámentum alkalmazása által történik, szembeszegülés az egyedül kegyelemből, egyedül hit által elnyerhető üdvösségről szóló evangéliummal.

Az eukarisztia és a Krisztus evangéliuma

Az eukarisztia is egy világos példa a kegyelem evangéliumának elutasítására. A RKE hivatalos magyarázata a következő:

„Krisztus áldozata és az eukarisztia áldozata *egy és ugyanaz az áldozat*. 'Ugyanaz a följánlott áldozat: Aki akár most a papok szolgálata által, akár akkor a kereszten adta magát áldozatul; csak az áldozatbemutatás módja különbözik.'” „S mivel ebben az isteni áldozatban, mely a szentmisében történik, ugyanaz a Krisztus van jelen és áldoztatik föl vérontás nélkül, aki egyszer a keresztt oltárára véres áldozatként adta magát.”²²

Az ilyen állítás önmagában is ellenkezik Krisztus egyszer s mindenkorra bemutatott áldozatának teljes elégségességével. „*Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fentartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban.*” (Zsid 1,3) Ha Krisztus olyan áldozat, Akit a papok minden nap több ezernyi római katolikus oltáron bemutatnak, akkor áldozata hiányos és tökéletlen volt, mivel a folyamatos bemutatás befejezetlenséget jelent. E dokumentum aláíróinak bizakodását „az üdvösség ajándékáról szóló alapvető igazságok” tisztázása iránt teljesen hatálytalanítja az áldozatszerű „Krisztus” római katolikus felfogása, Akinek szüksége van arra, hogy naponta feláldozza magát az oltáraikon. A dokumentum aláíróira alkalmazható az Úr szava: „*Mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, aki mind örökké áldott. Ámen.*” (Róm 1,25)

A Szentlélek és az evangélium lekicsinyelése

„Mária tisztelete és a szentek támogatása az üdvözülés felé tartó életben” az evangélium egy másik kulcskérdése. Azt állítani, ahogyan Róma is teszi, hogy Mária „szószóló, segítő, oltalmazó és közbenjáró”, nemcsak az evangéliumot fosztja meg üzenetétől, hanem lejáratja és alábecsüli a Szentlélek személyét és szerepét. Róma dogmájának pontos szavai ezek:

„Mert ezt az üdvösséges feladatot a mennybevételekor sem tette le, hanem szüntelen közbenjárásával kieszközli nekünk az örök üdvösség ajándékait. (...) Ezért nevezik a Boldogságos Szűzet az Egyházban Szószólónak, Segítőnek, Oltalmazónak, Közbenjárónak.”²³ Amiért igazán fontos, hogy kire alkalmazzuk ezeket a címeket az az, hogy a Biblia szerint a Szentlélek a Pártfogó, a Segítő, akit az Úr maga helyett küldött a hívőknek. Ő örökre a hívőben marad. (Jn 14,16) Eszébe juttatja Krisztus szavait. (Jn 14,26) Nem önmagáról, hanem Krisztusról tesz bizonyosságot. (Jn 15,26) Elvezeti a hívőket minden igazságra. (Jn 16,13) A Szentlélek valóban egy másik Pártfogó, egy isteni Segítő, Vigasztaló, az igazság Lelke. Azon tanítás hamissága, miszerint a Szentlélek ezen isteni szerepeit a római katolikus Mária is magának tulajdonítja, abban áll, hogy így a tanítás lealacsonyítja a Szentlélek személyét. Ez súlyos eretnekség. Az üdvösség a Szentlélek meggyőző munkája nyomán származik. Amikor

²¹ KEK, §1250

²² KEK, §1367

²³ KEK, §969

arra az állításra kerül sor, hogy Mária közbenjáró, Rómának van elég bátorsága kiállni e mellett, a Szentírás világosságával szemben. Ezt iktatja írásába: „Ez azonban úgy értendő, hogy nem tesz hozzá és nem is vesz el semmit Krisztus, az egyetlen Közbenjárói, méltóságából és hatékonyságából.”²⁴

Ez a RK kétértelmű fogalmazás egyik klasszikus példája. Miközben két közbenjárót mutatnak be, állítólag Mária mégsem homályosítja el és nem vesz el semmit Krisztus egyedi közbenjárásából. Az egyetlen közbenjáróról szóló igazság fenntartása helyett, hozzátesznek az igazsághoz, hogy helyet szorítsanak egy női közbenjárónak, akit közvetítőnek neveznek.

Egy ilyen naturalisztikus dogmát és gondolkodást emelnek „*Isten ismerete ellen.*” (2Kor 10,5) Amikor az evangéliumi protestánsok Mária tiszteletét említik, úgy, mintha annak bármilyen helye lenne az üdvözülésben, egyszerűen valótlanságot terjesztenek. Ha a protestánsok nem ismerik Róma hivatalos tanítását, amikor hivatalos állításokat fogalmaznak meg a katolicizmusról, megbocsáthatatlan tudatlanságról árulkodnak.

A szentek és az üdvösség

Hasonlóképpen „a szentek támogatását az üdvözülés fele tartó életben” a „szükségszerűen összefüggő kérdések” közé történő besorolása főbenjáró csalást jelent, bár nevezhetnénk eretnekségnek is. Róma tanítása erről a pontról nagyon is világos, érthető, és egyértelműen okkult. Ezt tanítja:

„E kincstárhoz tartozik továbbá minden szentnek imádsága és jócselekedete, akik Krisztus nyomdokaiba járva és kegyelme által szent életet élve véghezvitték az Atya által rájuk bízott küldetést. Ilymódon elnyerték saját üdvösségüket és ugyanakkor együttműködtek testvéreik megmentésében a Misztikus Test egységében.”²⁵

Róma a következőket is hirdeti:

„*Közösség a megholtakkal.* Jézus Krisztus egész misztikus testének e közösségét nagyon jól ismerve, a zarándok Egyház az első keresztény időktől kezdve nagy jámborsággal ápolta a holtak emlékét.... A megholtakért végzett imádságunk nemcsak őket segítheti, hanem értünk végzett közbenjárásukat is hatékonyá teheti.”²⁶

A Szentírás ezt mondja: „*Ne találtassék te közötted..., se varázsló; se bűbájos, se ördögösöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halott-idéző.*”²⁷ A halottak idézésének teljes gondolatköre, akiket igenis megidéznek, hogy segítséget nyújtsanak az üdvösségben, útátlat az Úr és evangéliuma előtt. A Szentírás mellőzése, amely lerántja a leplet a RKE eretnek gyakorlatáról; és ez a kijelentés, hogy „felfedeztük és bizakodunk az üdvösség ajándékának alapvető igazságaiban”, tudatos támogatása az Isten ismerete ellen emelt dolgoknak.

Purgatórium és bűnbocsánati búcsú

A purgatórium és a bűnbocsánati búcsú témája nyilván eltér az Úr teljesen elégséges, bevégzett munkájától. Ismerve a RK dogmákat erről a témáról és a hozzájuk fűződő vita történetét, egyszerűen meglepő, hogy ezeket a témákat másodrangú kérdésekként említik, és nem közvetlenül az evangéliumhoz tartozóknak minősítik.

Véggöveztetés a Biblia fényében

²⁴ II. Vatikáni Zsinat: *A zsinati és zsinat utáni iratok*, Austin Flannery, O.P., Editor, 1981-es kiadás (Northport, NY: Costello Publishing CO., 1975), I. kötet, 418-419. o.

²⁵ KEK, §1477

²⁶ KEK, §958

²⁷ 5Móz 18,10-11

A dokumentum ezekkel a szavakkal fejeződik be: „Kijelentjük az evangéliumban levő egységünket, amelyről itt bizonyosságot tettünk. Folytatódó beszélgetéseinkben nem keresünk más egységet, mint az igazságban való egységet. Csak az igazságban való egység lehet az Úr és Megváltó tetszésére, akit közösen szolgálunk, mivel Ő 'az út, az igazság és az élet' (Jn 14,6).” Természetesen, csak az igazságban való egység lehet az Úr Jézus Krisztus tetszésére. A dokumentumnak a bibliai igazság és a hivatalos RK dogma fényében történt tanulmányozása után, azt a sajnálatos következtetést vonhatjuk le, hogy „az igazságban való egységet” valójában nem érték el. Ennek pontos oka az, hogy az evangéliumban való egység hirdetése valótlan; igazából az átruházott megigazulás katolikus tanának hirdetését és a valódi katolicizmus elrejtését érték el.

Ez a dokumentum lényegében az evangéliumot kompromitálja. A Szentírás figyelmeztetésére emlékezve, valóban aggódunk azokért, akik összeállították és jóváhagyták ezt. *„De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok. Amint előbb mondtunk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen.”* (Gal 1,8-9)

Összefoglalóként, az eukarisztiáról szóló rész világosan igazolja, hogy a RK oltárokon mindennap megjelenő „áldozat” egy „másik Jézus”, a 2Kor 11,4 szavaival élve. A Róma által „szószólóként, segítőként, oltalmazóként és közbenjáróként” bemutatott Mária olyan üzenet, amely tartalmától fosztja meg az evangéliumot és lebecsüli a Szentlélek személyét és szerepét. Az újjászületés és a bűnök bocsánata a keresztség sákrámentumában, szerves részévé vált a hivatalos RK tanításnak. Ez aláássa Krisztus szavait a Jn 6,29-ből: *„Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”* A halottakkal való közösség Róma gyakorlatát és nem csak szavait jelzi.

Az evangélium szíve a megigazulás, ami az Úr Jézus Krisztus törvényes, jogi, tulajdonított, kijelentett igazságossága mindazoknak, akik hisznek. Róma nemcsak elveti ezt az evangéliumot, hanem hivatalosan megátkozta azokat, akik ezt hiszik. A magukat evangéliumi protestánsoknak tartó egyénektől borzasztó dolog ezen eretnokségek elfogadása. Ez hasonlít ahhoz, amit az Úr a Lk 11-ben mondott: *„mint a sírok, amelyek nem látszanak, és az emberek, akik azokon járnak, nem tudják.”* Az Úr Jézus Krisztus a következő komoly intést fogalmazta meg: *„Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket.”*